

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

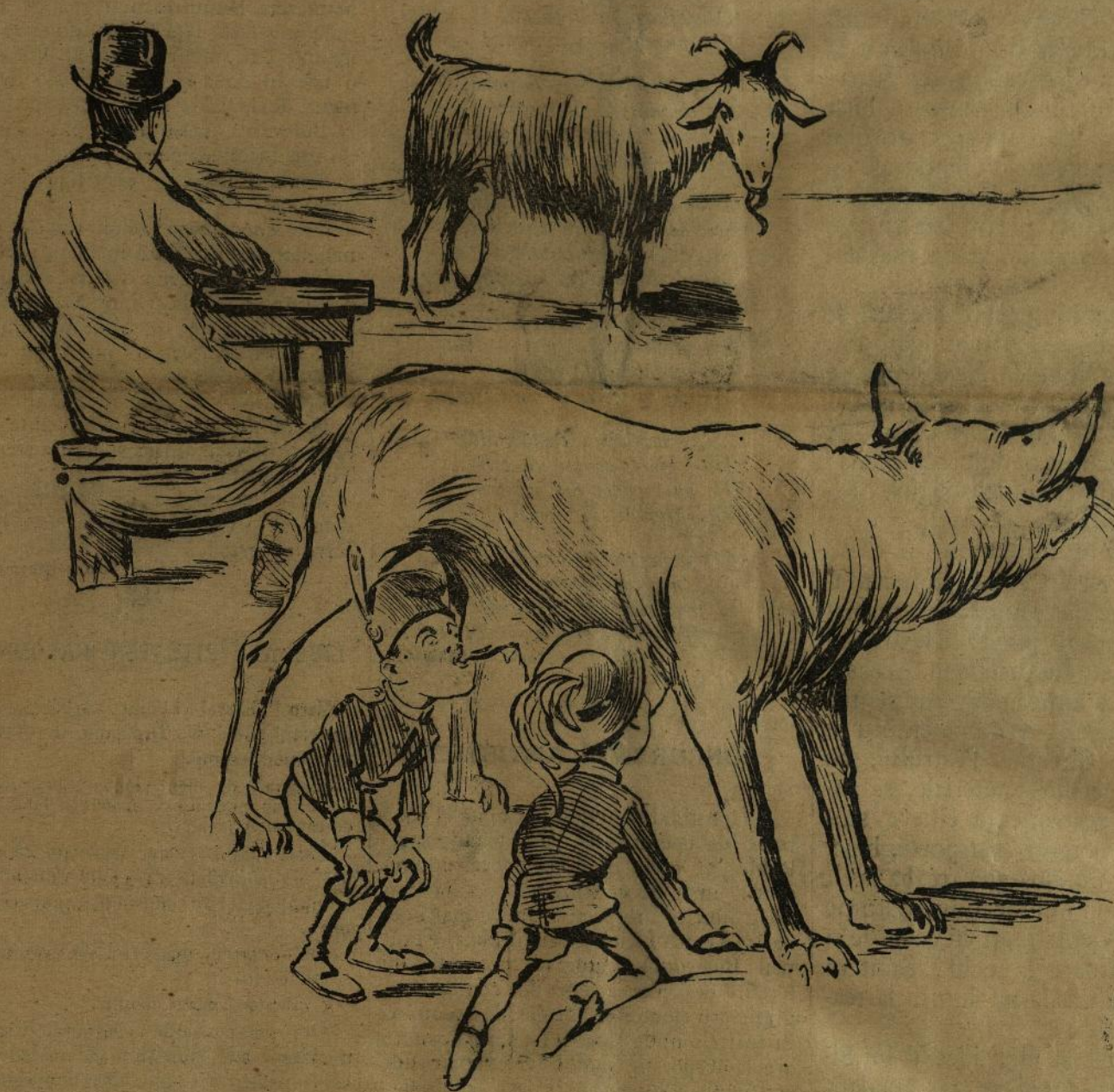
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

Ziarele anunță că confratele nostru Panait Macri a ridicat un toast la un banchet dat în onoarea italienilor și a spus :

— «Șintemo frațica pentru că noi che voi am șupto lapte de la ațelas lupoaica !

Reporterii «Zeflemelei», cercetînd cazul, au aflat că adevărul e următorul :

Pe cînd romînii și italienii au supt de la mamelele aceleiasi lupoaice, confratele Panait Macri se zice că a supt lapte de capră.

TEATRUL NAȚIONAL

De la o vreme 'ncoace Teatrul Național e mai gol ca un discurs politic, mai gol ca un clondir pe lângă care a trecut nenea Iancu.

Mărturisesc că asta nu ne place de loc; cel mult baletul dacă am dori să 'l vedem gol...

Sunt de vină puțin și cei cari au condus teatrul, recunoaștem. S'a reprezentat atâtea tragedii cari te făceau să rizi și atâtea comedii cari 'ți ridicau părul măciucă, încât publicul s'a saturat ca de mere pădurețe.

Ce-i trebuie teatrului ca să se sdrevenească? Acelaș lucru care-i trebuie ori-cărui bolnav — o rețetă bună.

Eți aș propune d-lui Sihleanu ca să înceapă a oferi cadouri ca la panoramalele lui Braun; fie-care bilet de intrare să dea drept spectatorului să cîștige o pereche de butoni de cîlic, o lingură de cositor, o tavă de dulceața, un inel de tinichea cu piatră de sticlă vopsită, și așa mai departe.

În acelaș timp spectacolele care se joacă să fie din cele mai atrăgătoare: să se anunțe de pildă *Hamlet* în care Brezeanu să joace rolul melancolicului prinț al Danemarcei, iar d-ra Alexandrescu pe al duioasei Ofelia; cel puțin atunci suntem siguri că o să petrecem bine.

Mai ar fi un mijloc:

Din cele vre-o șase reprezentațiuni ce s'au dat pînă acum, numai la una a fost sala plină: la festivalul dat pentru studenții italieni. Aceasta dovedește că lumea n'a venit pentru piesă, ci ca să-i vadă pe ei. Nu ar putea oare direcția Teatrului, cu oare-care sacrificii materiale, să angajeze în permanență cîți-va studenți italieni, turci, ruși, portughezi, etc. cari să nu aibă altă treabă decît să stea în loji îmbrăcați în costume fistichii și înzorzonați cu cocarde și eșarfe bătătoare la ochi? Suntem convinși că ar alerga lumea la teatru ca la urs.

Aș mai da și alta idee d-lui Sihleanu: să angajeze pe madam Smara la operă ca primadonă, iar pe badea Cîrțan ca prim tenor lejer. E probabil că acești doi artiști ar atrage mult public.

Prevăd însă o obiecție din partea cititorului:

— Bine domnule, cînd vede Sihleanu că-i lume puțină în teatru, de ce nu amînă reprezentația dînd banii înapoi spectatorilor?

— Vai, cu neputință, răspundem noi, pentru că... pentru că acei spectatori sunt intrați toți pe veresie cu bilete de favoare! Cum o să le dai deci banii înapoi? Reprezentația trebuie să se joace, imposibil să se amîie în asemenea jalnice condiții.

Sarsală.

GĂRGĂUNI...

*In capul dumitale, doamnă,
— Observ aceasta de cinci luni —
Domiciliază, din păcate,
Așa numiții.. gărgăuni!*

*Și gărgăunii ăștia, doamnă,
Aū obiceiuți... îngerești:
Încep să sburde și să sară
De ette ori mă întilnesc!*

*N'am chip să te salut pe stradă,
Său două clipe să 'ți vorbesc,
Că gărgăunii dumitale
Îmi sar în cap cînd te 'ntilnesc.*

*N'am chip să te sărut pe frunte
Său mîna doamnă să 'ți-o strîng,
Că gărgăunii dumitale
Mă iaū la zor ca pe-un nătîng!*

*...O! medicină, compromisă
De-a binele să știi că ești
De nu-i putea face minunea
De gărgăunii s'o lecuești.*

*O! lecuește-o, medicină,
Căci am convingerea că poți
Și te-o' slăvi pe vecinicie!
— Dar vezi, te rog, scoate-ți pe toți!...*

Const. C. Brăescu.

CONCURENȚĂ ARTISTICĂ

Adăpostim între zidurile Capitalei două trupe de operetă cari, pe lângă alte spectacole, ne oferă unul în adevăr interesant: lupta de concurență ce s'a încins între directorii respectivi, amicii mei Poenaru (Teatru Liric) și Panait Macri (Teatrul Bulevard). Lupta nu poate fi din fericiire periculoasă celor doi combatanți, grație armelor ce ei pot găsi la îndămină în teatrele unde joacă: La Liric Poenaru are la dispoziție inofensivele bombe de carton ale colonelului Maican, iar la Bulevard, Macri, și mai inofensivele pistoale de dușuri ale băilor Eforiei.

Una din manifestările cele mai nostime ale crîncenei concurențe a fost următoarea:

Intr'o zi trecătorii aū putut vedea pe zidurile Capitalei lipite două afișe, unul

al trupei de la Liric și altul al trupei de la Bulevard, anunțînd amîndouă *De-aș fi rege*, și iarăși amîndouă făcînd cunoscut că această operetă se va cînta cu d-na Margareta Dumitrescu-Dan.

Știu că Bosco, vestitul scamator, a eșit în acelaș moment prin două-spre-zece bariere ale Petersburgului, însă ne venea greu să credem că gentila primadonă va săvirși o scamatorie analoagă, că va putea fi adică în aceeași seară și în luntrea pescarului Zeforis de la Liric și în aceea a lui Zeforis de la Eforie.

Și, în adevăr, gentila primadonă n'a cîntat de cit la teatrul Liric, așa încît trupa de la Eforie putea foarte bine să cînte cu oful la inimă:

Margareto, ne-ai cam tras la fit,
Margareto, ne-ai nenorocit!

Recunoaștem, de altminteri, că d-nei Margareta Dumitrescu îi era cu neputință să facă față celor două angajamente. Un singur mijloc ar fi fost: să o taie în două și jumătate s'o ducă pe scena de la Liric și jumătate pe cea de la Bulevard. Acest mijloc însă prezintă un mic inconvenient: probabil că, tăiată în două, primadona și-ar fi pierdut ceva din voce.

Dar concurența celor două trupe a mai dat naștere unui incident picant.

Pe afișele ambelor trupe se spune că va cînta corul Teatrului Național, dar pe de altă parte d. Sihleanu desminte prin ziare că acest cor nu cîntă de cit în prăvălia d-sale.

Vă întreb: nu e oare adevărată minune ca un singur cor să cînte în acelaș timp și la Liric și la Eforie, și la Teatrul Național?

Asta însemnează că arta romînă a ajuns să stea cu corul în trei luntri. Mare progres!

Dodlez Mibemolescu

LIBERALII PITEȘTENI CALOMNIAȚI

Ziarul liberal «Voința Argeșului» face portretul d-lui M. Drugianu din Pitești și între altele spune:

«Generații de tineri piteșteni, aū putut fi intrați în cunoștința limbii materne: limba latină, de bătrînul profesor».

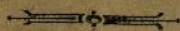
Foarte frumos, dar regretăm că redactorii de la «Voința Argeșului» nu aū putut fi intrați și ei în cunoștința gramaticii romîne.

Mai departe, despre d. M. Drugianu ni se spune că:

«Vorbește și merge liniștit».

O fi asta o laudă pentru d. Drugianu, nu zicem ba; știm însă că nu e de loc o laudă pentru cei-l'alți liberali piteșteni.

În adevăr, dacă a vorbi și a merge liniștit este un fenomen rar care trebuie levat ca «semne particulare», însemnează că cei-l'alți liberali piteșteni vorbesc alandala, merg pe stradă în buestru, se dau peste cap, ori se strîmbă la trecători.

NECAZ

Părul negru de mătase
Chipul alb i-l impresoară;
Ca o zină din poveste
Mlădioasă-i și ușoară...

Foșnesc albele mătăsuri...
Iat-o draga lingă mine!
S'o omor stringînd'o 'n brațe,
S'o sărut nebun imi vine...

Na... că-i maică-sa la ușă!
Și-arde inima-mi în pară...
Puneți pofta 'n cui băete
Că te dă pe ușă-afară!...

N. N. Beldiceanu.

CRONICI DE SEZON

DIVAGAȚIUNI ASUPRA CĂDEREI FRUNZELOR

Frunzele au început să cază cu aceeași ușurință ca femeile, — cu deosebirea că ele cad pentru că sunt veste, pe cînd cele din urmă se vestejesc după ce cad, — însă cu acelaș punct comun: ambele rămîn horizontale — pe pămînt.

Și unele și altele ne sunt dragi, — de sigur înainte d'a se vesteji; șoaptele lor ne desfată, farmecul lor ne mîngie, pierderea lor ne întristează, — căci e o dragoste care *ne costă*, și cu atît mai scump cu cît ne stăpînește mai tare.

Dar ce va să zică mîna nemi-loasă a vremii, care nu știe să desbrace cu gingășia cu care o face a noastră, de și de fapt are aceeași intenție: să lase gol în urmă-i!

După ce le vedem oflitate, scumpele tovarășe, uite cum le calcăm în picioare, privindu-le cu melancolie poate, dar de sigur fără interes, avînd o amintire vagă a trecutului plin de viață, cînd așternutul lor ne era atît de drag, cînd ne plăcea atît de mult să le vedem, d'asupra noastră, să stăm la umbra lor.

Așa e! În ordinea asta de idei ne displac grozav *cele trecute*. Farmecul nu este ca un covor sau ca o mobilă: el, după ce s'a scuturat, nu mai face parale. De aceea, natura greșit se poate compara cu o femeie, de și strămoșii noștri o botează în versuri, *alma parens*.

Ia priviți acum afară, la ramurile despuiate ca un scrutin electoral, la florile care se închid ca pleoapele unui senator, la frunzișul ce se ofilește ca o fecioară adulteră!

Tot una este natura desbrăcată, cu o femeie cu acelaș costum?

Pe una n'ai ochi s'o vezi goală, — pe cealaltă n'ai atîți ciți ai vrea — ca s'o vezi mai bine.

Sunt podoabe și podoabe și în aceeaș privință, ferește, ca nu ne plac de cit cele *naturale*.

Și ele tind să dispară... Puțin cite puțin nu vom mai vedea verde de cit stelele după o noapte de chef, pomii zugrăviți pe pereții unor biruri și în Parlament pe d. ministru al justiției.

Vintul va cînta că o prima-donă romină, vom fi ploați ca un candidat căzut, viața va părea mai urîtă ca o poezie de Smara.

Anotimpul te bagă în galoși și'n cheltueli, în griji de haine groase, cu atît mai mari cu cît punga nu-ți este ca hainele ce ți-ar trebui, în visuri de palton și 'n iluzii de chirie.

Afurisit anotimp care te face cînd te întorci acasă sgribulit să spui melancolic servitoarei:

— Ano, timpul cere lemne!

Graur.

UN BĂIAT DUHLIŪ

În saloanele d-lui Giscă, iluminate a giorno, e mare serată dansantă astă-seară, mare petrecere în vederea alegerilor comunale.

De la orele 8, reporterii diverselor ziare au putut observa cum descind pe rînd, din echipajele dumnealor, familiile Vespe, Negru, Ciupercă, Curean, Borș, Albu, Mazăre, Puică, Vulpe etc. etc.

În grupuri - grupuri cucoanele vorbesc de bulion, murături și slugi, iar domni, de apropiatele lupte politice.

În mijlocul citor-va, d-nu Giscă, cu vocea lui groasă și răgușită, strigă:

— Să mergem înainte fraților și să luptăm în aceste alegeri electorale care la ele mi-am pus candidatura și care pentru ele v'am intrunit ca să vă propun pentru ca să scoatem în fiște-care zi o gazetă ebdomadară!

— Da, da, răspunde tinărul Glumescu, cu un suris fin, și ar fi de dorit ca acea gazetă cotidiană să fie foarte ebdomadară, ba chiar biebdomadară, dacă se poate!!

Entusiasmați, toți trimit aplauze de aprobare și se răspîndesc prin camerile laterale.

În prima cameră din dreapta douăi rentierii discută:

— Eu-s de principiul ca să nu fac de cit o treabă mică, care să'mi aducă un venit mare.

— Ba eū, pentru o sumă enormă, aș face treabă mare.

— Ce tot vorbești, nene, intervine ti-

nărul Glumescu; eū cunosc un constipat care ar da, el, din punga lui, 1000 de franci, numai să facă treabă-mare, iar d-ta vrei să-ți plătească altul pentru atîta lucru!?!..

În camera vecină stau este-va doamne și domnișoare de vorbă.

— Ce studiezi, d-ră?, întreabă m-me Vespe.

— Filosofia, răspunde d-ra, pe un ton înalt și mindru.

Tinărul Glumescu imediat își ia aerul unui băcan, se întinde pe un scaun și întreabă:

— Da pen-ce studiezi aia, cum îi ziseși, d-ră?

— Ca să am o diplomă, domnul meu, căci, ori-cum, o fată diplomată se mărită mai ușor.

— Ba, dacă-i vorba p'aia, de cit cu diploma 'mneatale, îi mai bună rețepisa de la Casa de Depunerii!

În sala din mijloc e dans. Perechi-perechi se învîrtesc ușor și cadentat, legă-nate de melodia dulce a valsului «Iubăr den Velân».

Numai S. S. pr. Albu — canoanele prohibindu-i valsul — s'a retras într'un colț cu o copilă de 9 ani spunindu-i — obicei bătrînesc — o poveste moralisitoare.

Tinărul Glumescu se amestecă și aici:

— Bine-bine, părinte dar nu prieep un lucru.

— Care, tăiculiță?

— După ce Eva a mîncat din fructul oprit, Dumnezeu a pedepsit *atunci* pe șarpe să meargă tîrîș pe pămînt toată viața? Da. Dar, *pînă* atunci, cum mergea șarpele?

— !?!

Se începe cadrilul. De sigur, tinărul Glumescu, pentru a face o glumă, — intervine și aici: la figura III, trecînd prin mijlocul perechelor, desemnează pe acelea ce vor eși întii:

— D. Vespe cu d-na Muscă vizavi de Ciupercă cu d-na Mazăre; d. Borș cu d-na Ciorbă vizavi de d. Negru cu d-na Albu, d. Curean cu d-na Puică vizavi de d. Lupu cu d-na Vulpe etc. etc.

Mă... a dracului potriveală!, exclamă d. Giscă între prietenii săi Brinză, Boț și Căpătină.

În bufet nu erau de cit studentul Boerescu cu d-ra Mitocanu, verișori (dicitur).

— Alfred, vrei o savarină?

— Mai cu seamă cînd mi-e oferită de o zaharină.

— Mai bine ziceai., zacherlină!

— Dar pe tava aia ce'mi aduci?

— Cafea. Nu vrei?

— Ba da, dar tu ai băut cafea?

— Oho!

— Probează.

— Nu mă face să rid, că o vârs.

— *O verși?*.. A, domnișoară, exclamă tinărul Glumescu, care apare în pragul ușei, nu șade frumos să *verși* în fața musafirilor!

Et caetera.

Const. I. Dinescu.

SCRISOAREA FATALĂ

I

Cînd am văzut-o intrînd pe uşă, am rămas inlemnit.

Cum?! Domnişoara Lilica Dionisiade, fata bancherului, în modesta mea mansardă de student tinichea? Nu-mi venea să cred ochilor.

I-am întins un scaun și i-am înginat:

— Poftiți, mă rog, Madmoazel... luați loc... cărei împrejurări datorese onoarea... plăcerea...

Dar ea, fără să catadicsească să se așeze pe elegantul meu scaun de paie mîncat de molii, isbucni de odată într'un hohot de plîns nervos, mă apucă de amîndouă minile și-mi strigă disperată:

— Scapă-mă, domnule Popescu, scapă-mă!

— Să vă scap?... Pardon... Cum... de cine?

— De el!

— Care el, domnișoară?

— De el, de prietenul d-tale Mareopol!

— Dar ce v'a făcut?

— Uite ce, domnule; să-ți spun totul, ori cit de greu mi-ar veni să mă spovedesc la un strein, la un om cu care n'am vorbit nici odată pînă azi.

— Vorbiți, domnișoară, — răspunsei eu din ce în ce mai intrigat, — vorbiți și fiți încredințată că-mi voi da toată buna-voința să fac ceea ce așteptați de la mine.

Atunci, domnișoara Lilica Dionisiade, fata bancherului, roșindu-se ca o cireasă coaptă la fie-care vorbă, îmi făcu următoarea destăinuire.

— Domnule Popescu, mama vrea să mă mărite cu sila, să mă mărite cu prietenul d-tale Mareopol, pe care nu pot să-l sufer. Toate lacrimile mele au fost zadarnice, mama ține grozav la partida asta: zice că pretendentul meu e băiat sarac, ce-i drept, dar e așezat și are viitor. Viitorul lui? Ce-mi pasă mie de viitorul lui! Eu, domnule Popescu, iubesc pe vărul meu Costică, pe el vreau să-l iau de bărbat.

Și domnișoara Lilica începu iar să plîngă.

Foarte bine, domnișoară, replicați eu, dar pînă acum nu văd unde-î nenorocirea. Poți să scapi foarte ușor. N'ai de cit să intervii chiar pe lingă el, pe lingă Mareopol și...

— De geaba domnule Popescu, de geaba! Am încercat...

— Și?

— Și nu vrea cu nici un chip să renunțe. Mi-a spus că mă iubeste cu pasiune și că se angajează el după căsătorie să mă facă să uit pe vărul meu Costică... Te rog spune-î și d-ta, am auzit că ai trecut, conjură-î să nu mă nenorocească!..

— Așa? care va să zică a refuzat? Lasă domnișoară, fii pe pace, o să-l învâț eu minte să mai ia de nevastă cu sila fetele!

— Ah, mersi, domnule Popescu, n'o să uit nici o dată binele ce-mi faci.

Domnișoara Lilica, fata bancherului, roșie ca o cireasă coaptă, eși.

II

Cele ce povestesc mai jos le-am aflat în urmă de la domnișoara Lilica Dionisiade, care a ținut să 'mi comunice rezultatul demersurilor mele și să 'mi exprime în același timp infinita ei recunoștință.

Iată ce s'a întimplat:

A doua zi după vizita ce m'a făcut gîgăsa fată a bancherului, Mareopol se prezentă ca de obicei la casa miresei sale presumptive, purtînd un zîmbet triumfător pe buze, iar în mîini tradiționalul buchet al amorozaților.

De la uşă, rămase incremenit. Voise să sărute mina Doamnei Dionisiade, dar aceasta și-o retrăsese făcînd o grimasă de desgușt.

Mamă soacră ce-î asta... nu 'nțeleg... te rog spune-mi ce s'a întimplat?...

Și mai mă 'ntrebi mai îndrăznești să întrebi domnule?

— Mamă soacră... explică-te... nu știu nimic...

— Domnule, ești un porc!

— Dar...

— Nici-un un cuvînt! De azi înainte să nu mai îndrăznești să calci în casa mea că puî slugile să te dea afară!

— Dar... nu știu nimic.. mamă... soacră..

— Cum? Mai ai și curajul să te faci chinez? A, nu știu despre ce e vorba? Na, citește! vezi-ți înfamia!

CRONICA TEATRALĂ

Teatrul Național și-a deschis porțile, însă ca și cum ar fi noui, publicul stă să se uite la ele, — dar nu intră.

Ast-fel reprezentațiile se succedea înaintea unei săli, tot atît de goală ca și casa teatrului.

Față cu asemenea situație precum și cu faptul că lumea aleargă pe capete să vadă *Nebuna din amor* și *Contele de Saint Germain* la teatrele populare, e vorba ca direcțiunea generală să scoată din vechile sertare piesele arhi-idem care au făcut succesul repertoriului lui Pascaly, de fericită pomenire.

Poate c'asa s'o mai îndupleca publicul pentru care arta modernă este o «mașinărie nemțească» și Teatrul va scăpa de cancerul care-i mîncă inima — și fondurile.

Pînă atunci însă cite-va cuvînte de reprezentațiile cari au avut loc.

Stagiunea s'a deschis cu *Vlaicu-Vodă*, operă în care simpaticul și talentatul autor, d. Al. Davila, sub pretexte istorice, combate pe monsegnorul Hornstein și propaganda catolică despre care unele ziare de opoziție au vorbit de asemenea foarte mult.

Marea încurcătură a piesei provine de la faptul că d-nii Sturdza, Mărculescu, Achil Georgeșcu și alții, n'au de lucru și s'apucă să ofere coroana Moldovei d-lui Demetriade, căruia peruca blondă îi vine foarte bine, și care se

lasă greu l'a început, de oare-ce d. Achil e'n costum preotesc, și nu merg bine treburile cînd îți ese popa înainte, — dar care mai apoi nu știe ce să facă ca să dobindească ce i s'a oferit.

Mare lucru e potta de putere!

Lingă aceasta se mai adaogă și politica de maghiarizare pe care o susține cu atîta căldură d-na Amelia Hasnăș, și vai de d. Notara, pînă s'o scoată la căpătîiu.

În cele din urmă lucrurile se liniștesc și toată lumea merge la Cooperativa să bea o bere.

A doua piesă a fost *Bărbații Leontinei*.

Leontina este o damă vivantă căreia îi place să schimbe bărbații mai repede ca penuarurile. Ast-fel după ce 'l traduce pe d. Liciu, îl ia peste... bicicletă pe d. Toneanu, care deși își zice de la Jambiere și trece drept soț — bigamul! — nu vede mai sus de... jambiera Leontinei, cînd d. Livescu — zice ca să te mai increzi în colegi! — cunoaște foarte bine culoarea jaretierelor.

La urma urmelor d. Toneanu se supără și cit p'aci să se facă bătae și să intervîie d. Bădulescu, comisarul Teatrului.

Intervine însă d. Liciu și toate se sfîrșesc cu bine.

Judecător și frate a doua premieră e foarte complicată.

Se face hipnotism, cinematograf, și tot soiul de farafasticuri, pentru cuvîntul că d. Nottara are fantezia să spue că a con-

damnat la spînzurătoare pe un om care nu figurează în scenă și care, firește, este nevinovat, tot atît de nevinovat ca și publicul condamnat să asculte piesa.

În sfîrșit toată vina cade la urmă asupra d-lui Leonescu care ride cu mina la ochi, pe cînd d. Nottara, cu drept cuvînt obosit, se face că leșină.

Cei cari nu se duc pe la palatul de Justiție au avut prilejul să asiste la un proces *la jurați* Marți seara, în sala Teatrului Național.

Chestia a devenit de la faptul că d. Soreanu îmbrăcat ca soldat, uitînd respectul ce se datorește vîrstei și talentului d-nci Romanescu, vrea s'o sărute pe scenă.

Îndrăznețul este însă pedepsit și silit să se spoiască cu roșu pe frunte, pentru ca publicul să crează că nu de geaba l'a gidilat cu baioneta d-na Romanescu.

Sub pretext că Soreanu a murit, pe cînd dînsul fumează în culise, d-nii Livescu, Cuțarida, Nottara, etc. se îmbracă în togă, și iată curtea cu jurați.

D. Nottara e apărător și rostește o lungă pledoarie care dă prilej unei discuțiuni juridice între membrii baroului cari se află în sală.

Piesa se termină, cam fără sfîrșit, publicul cască, d. Cuțarida e 'ncintat că a fost procuror 1/2 de ceas și... berăria își recapătă viața.

Despre cele-l'alte cu altă ocazie.

Și doamna Dionisiade îi vîri în ochi o scrisoare.

Nefericitul Marcopol, galben și tremurînd, citi:

Mamă soacră

Tubesc pe fata dumitale, e adevărat. Simt însă din zi în zi o pasiune crescîndă și pentru d-ta. Da mamă soacră, te iubesc,—și nu te iubesc cu un amor filial și respectuos ci te iubesc cu patimă, nebunește. Spune-mi te rog că consimți. Ia-mă sub protecția D-tale, nu mă părăsi; sint băiat orfan și fără mijloace, drept care anexez aici un certificat de paupertate cu care m'am prezentat și la bacalaureat.

Mîi de sărutări.

(ss). Marcopol

P.S. Te rog nu te supăra, trimete-mi un pol că sint la mare ananghie, am de plătit niște inscripții la Universitate.

M.

Marcopol îngâlbeni și mai tare, scrisoarea îi căzu din mîini.

— Dar doamnă... nu e scrisoarea mea... e o glumă... te rog...

— Ha? Îți permiți să faci glume d'astea cu mine și mai ai curajul să mărturisești. Ești afară să nu te mai văd p'aici!

— Dar..

— Nici-un dar. Ești afară!

Și fără ea bietul băiat să mai zică o vorbă și să iasă din zăpăceala lui, Doamna Dionisiade, furioasă, îl apucă de spate și îl imbrinci afară.

De atunci nu a mai căleat prin casa bancherului Dionisiade, nu a mai cerut mina Domnișoarei Liliea,—foarte veselă că farsa mea cu scrisoarea a salvat-o și pe ea și pe scumpul ei verișor Costică.

Kiriac Napadarjan.

TURCUL ȘI BĂRBIERUL

La Constanța s'a întimplat următorul incident:

Consulul turc din localitate, d. Razim-bey, intrînd în salonul de ras, tuns și frezat al bărbierului Bedrosian, a zărit un tablou reprezentînd pe turci închinînd un steag înaintea Regelui Carol. Turcul s'a făcut foc, s'a repezit la tablou și l'a smuls din perete.

Însă nici bărbierul nu s'a lăsat pe jos; el s'a jurat să lucreze pe turc și l'a și lucrat, trimițînd o plingere la minister prin care i-a tras lui Razim-bey o săpuneală, un perdaf și o fricțiune numără unu.

Sperăm că deși d. Bedrosian e armean, totuși în această împrejurare nu d-sa, ci d. Razim-bey va păpa rahat, afară numai dacă turcul n'o fi avînd vr'un *razim* puternic pe la minister.

Se mai zice că d. Bedrosian a rămas el însuși tablou văzînd că-i ia tabloul din perete și a exclamat:

— Lasă, d-le Razim, că te *raz* imediat, dacă-i vorba p'asa lăcruri!

Față cu această amenințare, turcul a dat dosul și s'a depărtat.

Boclue Effendi.

GROAZĂ DE MOARTE

Destul, ba încă prea destul trăit-am!
Un ștreang și o bucată de săpun:
Și voiți scăpa de lumea înțeleaptă
Iar lumea va scăpa de-un biet nebun!

Și'n încăperea, unde din 'năltime
Uita-m'oiu cu dispreț la *cei de jos*,
S'or aduna cirezi întregi de oameni,
Ca să mă vază — citu-s de frumos!

Și gravi or da din cap acei ce 'n viață-mi,
Imi dăruiau blestem și 'njurături.
Și droaie or curge lungile oftături,
Oftături lungi ce izvorăsc din guri!

Prietenii de mine apropia-s'or
Atît de triști, cu pași tăcuți și rari,
Vârșă-vor feredee 'ntregi de lacrimi
Anume strînse pentru zile mari!

Ș'o mahala de babe cuvioase
Cu jale'n glas, cu glasu'n lacrimi fiert,
Vor da concert de bocete amare,
De vaiete prelungi — sublim concert!

Prin moartea-mi o să trec la Nemurie
Alături de eroi și de martiri:
Gazetele-or să-mi pună biografia
Și poza mea la — «ultimele știri!»

Iar o fință lașă, tiritoare,
Un pîntecos și *mult gustat poet*
Prilej găsi-va ca să-mi dea morală
Intr'un șarman, nenorocit sonet.

Va arăta că viața e o luptă
Și cine dezertează e mișel,
Că trebuia să lupt doar și să sufăr
Cum luptă și cum suferă și el!

Ș'un alt cirpaciū de ritmuri, vre un june
Epigramist, de care toți se tem,
Cui mîntea cit un sferț de epigramă-i,
Cinizmu-i însă — un întreg poem.

O să-mi dedice un epitaf sarcastic,
Va arăta că 'n lumea toată nu-s
Bărbați ca mine, cari *să se ridice*
Prin merit și prin muncă așa de sus!

Și numele-mi trecînd din gură 'n gură
Pe-a clevetirii aripi străvezii,
Purtat va fi prin circiumi și saloane,
Prin cafenele și prin — pușcării!

Și gîndul cînd mă duce să-mi arate
Cum bate-și-or de mine, bietul, joc,
Prin al lor plîns, prin sfînta-le morală,
Prin ironia-le de iarmaroc.

Cum în noroiul gurii lor scâlda-m'or
Aceste vulpi cu chipul omenesc,
De moarte-o groază amarnică mă prinde
Și-mi zic atunci: Eū *trebuū* să trăiesc!

B. Lăzăreanu.

O EXPLICAȚIE

— Nu 'nțeleg cum oule cu zeamă pot limpezi vocea?

— Foarte simplu. N'ai văzut puil? Cum es din ouă încep să cirpească.

SPANACHIDE REDIVIVUS

D. N. Basilescu-Delabucureștiinooi scrie în ziarul «Cronica»:

«La granița de Nord a Moldovei exista, odată, o mare *Impărăție*, — tare, bogată, strălucitoare! *Aceasta fu Regatul Poloniei*».

Această Impărăție este un Regat!

Bravo, dragă Spanachide!

Ar fi fost și mai frumos să continui ast-fel articolul:

Această Impărăție care era un Regat peste care domnea Președintele Republicei, era apăsată de o mină de fier, și aceea mină nu era de cit piciorul brutal al tiraniei!

DEFINIȚIE GEOGRAFICA

Medicul. Vă rog spuneți-mi unde simțiți durerea?

Profesor de geografie. La piciorul sting în spre nord-vest al hemisferului din spre dreapta călcîiului.

CÎNTECUL EMIGRANTULUI

Ziarul «Dorobanțul» publică sub titlul de mai sus o poezie în formă populară (un fel de marfă contrafăcută adică) datorită d-lui dr. Fridman Sigfried din Birlad.

Sunt versuri foarte interesante în acest cîntec menit să devie un soiū de marsilieză a emigranților.

De pildă:

Frunză verde de pîlin
Fugi de-aicea ești străin!!
Tipă toți în gura mare,
De la mic și pîn'la mare
De la slab și pîn'la tare.
Mult slavite Dumnezeū
Nu sunt oare omi și eu?
Pentru ce atîta ura
Prigoniri fără măsură,
Pentru ce atît dispreț
Pentru neamul cel răzleț?

Asta cam aduce cu cunoscutul cîntec cușer:

Toată lumea strigă tare
Nu's purale, nu's purale?

În fine, partea cea mai nostimă a cîntecului este următorul emoționant adio de la sfîrșit:

Frunză verde de măsline
O rîmii, rîmii cu bine
Țară 'n care n'am născut
M'am născut, și am crescut
Și strămoșii am pierdut;
Să n'am zi de veselie
De nu țin la Romînie
Și să n'am o zi de viață
De n'aș vrea să o vād măreață...

Atît de mult era convins de sinceritatea declarațiilor de amor ce face țarei rominești și de temeiul ce aceasta va pune pe ele, în cit poetul s'a crezut obligat să tacă un jurămint care tradus în proză ar veni cam așa:

— Atîta să am iu bichirie dacă chișlig ceva la pîntulon asta!

Coc.

O ADRESĂ PRECISĂ

Intîmplarea a făcut să ne cadă în mină o scrisoare din care extragem următoarele :

«Euu locuiescu în Ploiești ; în Callea Bucureștilor No. 69 — Nume'le meu este Ioan Micăiescu — Medic ! — În Ploiești intri pe Boulevard — mergi până unde Cîntă Muzica. Acollă la dreapta se face Strada Carol I-ii. Mergi pe ea până se termină — În Callea Bucureștilor, în fața Bisericii Sfântu Pantelimon — Apuci la Stînga — Și tot pe Stînga — trei Vreoa Zece Casse și este oă Brutărie. Lîngă Brutărie este Cassa în care locuiescu eu ! — Sunt acassă în tot deauna ! — »

Iată o adresă căreia nu i se poate găsi cusurul că este puțin precisă.

LOGICA A LA NEA IANCU

Un medic zice unui bețiv, care și-a spart capul fiind beat :

— Vezi, d-ta, dacă n'ai fi băut atita, nu fi s'ar fi intîmplat nenorocirea asta.

— Aș, de unde, nenorocirea mi s'a intîmplat, tocmai pen'că n'am băut mult ! Dacă mai dădeam pe git cite ceva, cădeam jos în circumă, adormeam și nu mi se intîmpla nimic. Dar așa, am băut puțin, am eșit pe uliță... m'am clătinat și ani dat de bucluc

REFLECȚIE JUSTĂ

— Frate, a ajuns lucru mare cu accidentele de automobil.

Iată un cas nou petrecut zilele astea.

Un automobil în care se aflau trei persoane a dat peste o trăsură. Au fost șase răniți.

— Cum șese ?

— Firește. În trăsură se aflau trei femei. Cei trei din automobil au căzut peste ele.

— Și cînd te gîndești ca măcar n'au putut să guste plăcerea sporturilor de asemenea natură !

PRIM MINISTRU IN VIS

Par'că se făcea că liberalii căzuseră de la putere și că M. S. Regele chemase pe d. Gh. Gr. Cantacuzino pentru ca să formeze cabinetul.

Nababul visa că fusese la palat, pentru aceea, și că se întorsese acasă ; aci l'astepta d. Tache Ionescu.

D. T. Ionescu. — Ce veste, Măria Ta ?

D. Cantacuzino. — Veste bună, Tăchiță ! hai să facem lista ; dar cîți miniștri trebuie pentru cabinet ?

D. T. Ionescu. — Un prim-ministru și opt miniștri : unu la interne, unu la externe, unu la finance, unu la culte, unu la război, unu la lucrări publice, unu la domenii și unu la justiție.

D. Cantacuzino. — (scărpinîndu-se în cap). Bine, prim-ministru sunt **EŪ!** dar pe cei opt miniștri de unde dracu să-i scoatem ?

D. T. Ionescu. — Ce, sunt mulți ?

D. Cantacuzino. — Colosal !

D. T. Ionescu. — Să-î luăm de la club !
D. Cantacuzino. — De la club ? !
D. T. Ionescu. — Da... Eă, unu, la interne...
D. Cantacuzino. — Tu, unu...
D. T. Ionescu. — General Manu, la domeni, două.

D. Cantacuzino. — General Manu, două.

D. T. Ionescu. — General Lahovary, la război, trei.

D. Cantacuzino. — General Lahovary, trei.

D. T. Ionescu. — C. Disescu, la justiție, patru.

D. Cantacuzino. — Disescu, patru.

D. T. Ionescu. — Ion Lahovary, la externe, cinci.

D. Cantacuzino. — Lahovary, cinci.

D. T. Ionescu. — Barbu Păltineanu, la culte, șase.

D. Cantacuzino. — Ce faaaace ? Păltineanu ministru ?

D. T. Ionescu. — Dar ce să facem Măria Ta ? de unde dracu vrei să găsim pe altu ? ai noștri cei mari s'au isprăvit... atîți suntem !

EŪ, Măria Ta, Generalul Manu, Generalul Lahovary, Disescu, Jean Lahovary...

D. Cantacuzino. — Eî bine, fie... Păltineanu, șase, mergi mai departe...

D. Tache Ionescu. — Petre Sfetescu, la lucrări publice, șapte.

D. Cantacuzino. — Și pe ăsta Ministru ?

D. T. Ionescu. — Ce vrei Măria Ta ? ai noștri cei mari s'au isprăvit !...

D. Cantacuzino. — (scărpinîndu-se la ceafă) Aie, fie și Sfetescu, șapte...

D. T. Ionescu. — Mai trebuie unu...

D. Cantacuzino. — De unde dracu 'l scoți ?...

D. T. Ionescu. — Să punem pe Nea Iancu Brătescu la finance și tocmai se completează opt !

D. Cantacuzino. — Fugi d'acolo ! o să mă ia Regele la goană cu asemenea listă !...

D. T. Ionescu. — Eî bine, dar **nu mai avem pe altu...** și tocmai nea Iancu este bun la finance, căci tot acolo este și legea **licențelor băutorilor spirtoase** pe care o cunoaște foarte bine !...

Tocmai în acel moment trecea pe la ferestrele Nababului un oltean strigînd cit 'î lua gura : **Brînză ! .. Brînză ! .. și ouă de găină !**

Nababul s'a trezit din vis !...
Ce decepțiune.

Pericle.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Tuleea

Iar No. 1

Ca nici-o-dată, curtea d-ru'lu' Oreșteanu geme de lume, în deosebi femei și fetițe. În sala de consultați se introduc câte 10.

— Mată șe ai mă rog ?

— Guturai.

— (gîndind) Oare din praf ? oare din răscoală ? oare din igrasie ? (căt're pacientă) Mă rog șe profesiune ai mată ?

— Institutoare la No. 1.

— (trecînd la alta) Dumită ?

— Ingrozitor mă doare un picior.

— (reflectînd) Oare puroi ? oare scrinteală ? oare flebită ? poate igrasie ? (căt're ea) Mă rog, profesiunea ?

— Institutoare la No. 1.

— (trecînd la alta) Dar dumită ?

— Nevralgie... aoleo !... toată falca...

— (căt're sine) Oare din curent ? oare din igrasie ? (căt're pacientă) Mă rog, șe profesiune ?

— Institutoare la No. 1.

— Ai-ve !, exclamă d-rul și se așază să scrie rețetele, cînd ușa se deschide cu zgomot și năvălese în sală o droaie de fetițe.

— Dar voi ? voi șe aveți ?

— Picioarele, domnule doctor, picioarele !

— Hei cum ? ați sărit ? ați călcat strimb ? ați stat poate la umizeală ? (după un moment de reflecție) Cu șe vă ocupați voi ?

— Noi suntem eleve la No. 1.

— Ai-ai-ai, iar No. 1, iar casele șele noi !...

(în gînd) Dacă d'omnă directoare mi-ai trimete un sută di franși pentru ca să tac din gură, eă i-aș trimete innapoî trei sute, pentru că mi-ai dat atita clientelă...

* * *

La farmacia d-lui Melinescu.

— Salve, Melinescu. Strașnic mă doare capu și măselele. Dă-mi te rog chinină, antiperină, ce știți...

— Regret, căpitane, toată s'a epuisat cu rețetele d-ru'lu' Oreșteanu.

— Atunci, dă-mi niște pucioasă, îi trebuie neveste-mi.

— Regret, toată mi-a luat-o Primăria, căci instalează niște băi de pucioasă...

— Pentru... ?

— Te prefaci că nu știți... Pentru... No. 1.

— Eî aș !... casele alea poleite pe din-afară ?

— Apoi, știți că mă e și un cuib poleit pe din-afară... Ce folos !

Geanabet.

Cimpulung

LA MONASTIRE *)

Ce-ți rămîne alta 'n lume de cit dramul monastirei ! Acolo închis în tine să lași zborul lin gîndirei ! Să te poarte în lumii eterne de fecioare și de ingeri ! Căci ai fost destul apostol al acestei văi de plîngeri.

Stringe-ți tîdva ta de temple, zi dorințelor să tacă, Monastirea-i pentru tine și-al ei sunet sec de loacă, Să-ți răsune restul vieței, în chilia ta de scînduri, Tu ce-ai făurit în viață, la atîtea lumii de gînduri.

Și zicînd ast-fel porniră în spre drumul monastirei, Purtînd toți în a lor suflet numai slava nemurirei. Veșmint s'fîot apoi luară, rasă neagră și motanii Lăsînd hainele pestrițe la săraci ca sîinte dani.

Dintre ei apoi alese, cărturar cu multă glavă Pe Gherontie, ca stareț, om cucernic, de ispravă. Pe Chesarie de Argeș, ucenic de seminar, Econom ei îl numiră, preot mare la Altar.

Peste clopotele sîinte, peste șesnice, hambar Ioanichie-Albină să rămînă pâlmar, Iar la cele două strane mai trîgîndu-i cite o tusă Hariton să cînte strășnic cu-a lui voce în cer ajunsă

Zarvă mare în monastire ; sînți și sîinte din pervazuri Iși surid și se văd veseli pe cînstilete obrazuri ; Dionis lumețul sculptor cayalerul de cucoane Rămîind de-acom la dinșii fi-va zugrav de icoane.

Dar în sîinta armonie o figură tristă-appear Ieronim slăbit de posturi cu privirea-i dusă în zare... Clătîind din cap într'una și gîndind la rostul firei, Iartă-mă, mihit și zice, arhondar al monastirei.

Măi departe 'ntre mormanale de verdețuri, rîdăcini, Damian pierdut prin ele, cîntă-o doină din bătrînii Și tocînd pe-o masă lată c'un satir tocit de vremuri, Mîntea lui prin cer îl poartă la 'bătîini de te cutremuri...

O ! deșertăciune-a lumii ce-un pătruns așa tîrziu, M'ai trudit o viață întregă, și-ajunsel abia să știu Că-n adîncurile firei să pătrunzi zadarnic chin ! Vrei în lumii feciere ? stă 'n stomah să fie plin...

Sună clopotul de seară, îngenuche toți cucernici Ei ce-ai fost soneți în lume, prin cuvînt a tot puternici. Dar de-acum, pentru vecie, ei răzvrătitorii firei Rămînea-vor de apururi... moaște sîinte-a monastirei.

Paisie fost Panaite.

*) Dedicată citor-va Profesori-Crai ai Școlii Normale locale.

Cîmpina

CÎNELE D-LUI FARKASHAZI

Istoria povestește că Alcibiade ca să atragă atenția publicului asupra-î, într-o zi s'a apucat să taie coada unui ciine al său pe care l'cunoștea toată lumea și, firește, eșind cu el pe stradă, toate privirile se uitaî curioase la dinsul și la javra lui.

Ca și Alcibiade, d. Farkashazi are un ciine. Ca și Alcibiade, d. Farkashazi e setos de celebritate, vrea ca toți să se ocupe cu interes de d-sa. Pentru a-și ajunge scopul, d. Farkashazi nu a tăiat imprevizibil coada ciinelui său. Dar, nu era zi lăsată de la Dumnezeu, ca să nu spue cunoscuților:

— Te uîți la chine aste al meu?

Este un chine mai nobile de chit un mag-nate ungar! La dinse mununcă in fie-care seară înainte se se culche chite un kilogram de lapte.

Se dusese pomina in Cîmpina de nobilul pa-truped al d-lui Farkashazi.

Intr'o zi era mare sindrofiie la birtul tricolorului nostru concetățean Șteflea.

Era de față și d. Farkashazi insoțit de ilus-trul său ciine și tocmai spunea pentru a nu știu a citea oară refrenul:

— Te uîți la chine aste al meu?

Este un chine...

— Un chine care bea înainte de culcare cite o oca de lapte, știm! intrerupse unul din asis-tenți, căruia îi trecuse prin minte o idee poz-nașă.

— Se știu la dumneta că la el bea lapte! replică d. Farkashazi.

— Ei bine, totuși eu pariez pe cinci halbe că nu o să bea lapte!

— La mine ține rumușag.

După cite-va minute, un chelner aduse o farfurie plină cu un lichide alb care avea toată aparența laptelui. Ciinele se apropie, viră nițel botul și apoi se depărtează cu desgust.

D. Esterhazi, furios că a fost dat de rușine, a plătit pariul pierdut, pe cind toți martorii la scena de mai sus rideau pe infundate, de oare-ce știa că in farfurie nu fusese lapte, ci apă in care se disolvase puțină scrobeală albă.

Farsa însă nu s'a terminat cu aceasta.

Peste cite-va momente, același glumeț care câștigase pariul se adresa d-lui Farkashazi:

— Ți-am dovedit că nu-î place laptele ciine-lui d-tale. Acum, îți voiî dovedi că din mina mea o să bea.

— Acuma zic eu che dinse n'o se bea! strigă cu energie d. Farkashazi.

— Pariezi?

— Ighen.

— Tot cinci halbe.

— Tot.

— Foarte bine. Chelner adu-mi o farfurie cu lapte.

Chelnerul aduse îndată, de data aceasta lapte veritabil. Ciinele, cum îl miroși, îl consumă firește cit ai clipi din ochi.

Bietului d. Farkashazi i se lungise nasul cit coada ciinelui căruia de sigur i-a administrat o strașnică bătae acasă, fiind că l'a făcut să piardă zece halbe.

Iar Cîmpinenii au ris cu poftă și nici pînă in ziua de azi nu au isprăvit de ris.

APROPOS DE DESCHIDERA STAGIUNEI

Scena se petrece după cortina unui tea-tru, care ar putea prea bine să fie și cel Național.

Regisorul. Cum naiba să jucăm, d le di-rector, nu sunt de cit două-zeci de per-soane in tot teatrul.

Maî bine s'o aminăm și să dăm banii înapoi.

Directorul. Ce tot spuî nene, toate nu sunt de cit bilete de favoare.

ȚIGĂRILE DE DAMĂ

O gazetă se plinge că țigările de damă sunt prost fabricate, nu se pot fuma.

Pe noi din potrivă ne bucură acest fapt; căci, dacă nu se pot fuma, însemnează că țigările nu sunt de damă de consumație, ci de damă onorabilă.

La administrația ziarului «Zeflemeaua» se găsește de vânzare cu prețul de **2.500** colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

UN CALAMBUR

Cămătarul Birnberg spunea într'un cerc:

— Eu am o inimă foarte miloasă; cînd vine cine-va să-mi ceară un serviciu...

— Da, d-ta ești un adevărat filantro-pog! replică un calamburgiu incorigibil.

INTRE MEDICI

Hirurgii Clitirescu și Săturvoici se întâl-nesc pe stradă.

— Felicitările mele, scumpe confrate, pen-tru reușita operației ce ai făcut lui Popescu.

— Mersi... dar era un fleac... o simplă reducere...

— Și ca onorar ai primit?

— Trei sute de franci.

— Drace! Pentru suma asta eu i-aș fi tăiat amîndouă picioarele!

COMPENSAȚIE

— Bietul Popescu, ce nevastă urîtă are! E o adevărată catastrofă să te inșori cu o asemenea ciună.

— Da, dar in ziua catastrofei Popescu a primit 80.000 lei despăgubiri.

UN SFAT

Dacă vă trebuie vizitî, doici, rîndași etc., adresați-vă la biurolul de servitori al pre-fectului Tătăreanu, care vă va procura cu prețuri modeste jandarmi rurali din com-pania Rimnicu-Sărat.

O CULME

Culmea brutalității: să dai cu piciorul unei situații și să tragi de păr o concluzie.

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Un cititor statornic.—S'a făcut mult haz in inaltele cercuri ale «Zeflemelei» de nă-strușnica d-v. idee de ilustrație. Din nenorocire, subiectul ni s'a părut prea shoking.

Fernandy—Puneți pe cine-va să vă pres-crie articolele ce ne trimeteți. Manuscrisele d-v. sunt imposibil de citit.

Aquill. Ploesti.—Nu ne-amestecăm in da-raverile de inimă ale cetățenilor.

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o pre-față de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**

In București se găsește de vânzare la «L'In-dépendance Roumaine», la librăriile *Socce, Alcalay* și la autor.

A apărut și se vinde in toată țara cu pre-țul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lu-Dom Paladu, precedate de o prefață datoi rită eminentului critic român Tarascon.

D-niș depositari din provincie ai „Zefle-melei“ sunt rugați să comunice printr'o carte postală cite volume doresc.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbelor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCUREȘCI

DESFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCELEȘU B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grînele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZĂ

„GUSTUL GERVAIS“

Din fabrica de brînzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

LOTERIA REGALA UNGARA PRIV. PE CLASSE

Planul acestei Loterii a fost imbunatit prin adăogirea a 5.000 câștiguri
Din 110.000 Losuri, 55.000 Câștigătoare

Ciștigul principal

1.000.000 (UN MILION) COROANE

Ciștiguri mai mici: 600.000, 400.000, 200.000, 2 à 100.000, 90.000, 2 à 80.000, 70.000 etc.

In total ciștiguri de

14 MILIOANE 459.000 COROANE
din două losuri unul este ciștigător

Pentru tragerea clasei I-a care va avea loc la **20/7 și 21/8 Noembre**, ofer losuri originale cu prețul de

Un los întreg	O jumătate los	Un sfert de los
LEI 12.60	LEI 6.30	LEI 3.15

Plata anticipată prin mandat poștal sau cu ramburs. — **Pentru ușurință e mai bine prin mandat poștal.**

La Casa de Bancă și cea mai mare și mai favorizată colectură din Ungaria

A. GAEDICKE Budapesta
Cossuth Layos ut. 11.

— Corespondență în limba română —

LOTERIA STATULUI

INVITARE

LOTERIA STATULUI

Planul ciștigurilor
a XI-a Loterie reg. ung. priv. în clase. Ciștigul cel mai mare, în cazul cel mai fericit este de:

UN MILION DE COROANE
sau peste
1.050.000 de Lei

PLĂTIBIL ÎN NUMERAR

Un premiu de	600000	=	600000
1 ciștig	400000	=	400000
1 »	200000	=	200000
2 »	100000	=	200000
1 »	90000	=	90000
2 »	80000	=	160000
1 »	70000	=	70000
2 »	60000	=	120000
1 »	50000	=	50000
1 »	40000	=	40000
5 »	30000	=	150000
3 »	25000	=	75000
8 »	20000	=	160000
8 »	15000	=	120000
36 »	10000	=	360000
67 »	5000	=	335000
3 »	3000	=	9000
437 »	2000	=	874000
803 »	1000	=	803000
1528 »	500	=	764000
34590 »	300, 200	=	6032000
17500	Diverse ciștiguri	=	1947000

55000 c. și un prem.: cor. 14450000

de a participa la a
XI-A LOTERIE REG. UNG. PRIV. ÎN CLASSE
DIN BUDAPESTA

Nici o loterie din lume nu e dotată cu ciștiguri așa de însemnate ca loteria reg. ung. priv. în clase și care prezintă jucătorilor cea mai mare garanție de care se poate bucura sub controlul Statului. Enorme șanse de ciștig, în comparație cu micile mise, a făcut ca această loterie să ocupe primul rang între toate instituțiile similare.

În 6 trageri succesive se vor trage:
55.000 de ciștiguri și un mare Premiu
tot în numerar, în valoare de
(vezi planul aici descris)

14.459.000
de COROANE

Ciștigul cel mai în cazul cel mai fericit este
Un milion de Coroane

(sau peste 1.050.000 de lei în numerar)

În urma marelui aglomerării de comenzi stocul nostru de bilete se epuizează cu mult timp înainte de tragerea clasei I-a, așa că pentru a putea fi prompți în executarea comenzilor recomandăm onor. cititorii a se adresa **fără întârziere** la subsemnata casă de bancă.

Prețul losurilor pentru clasa I-a este:

Un sfert de los lei	3.10
O jumătate »	6.20
Un los întreg »	12.40

CASA DE BANCA

Cel mai vechiu birou central de vânzarea losurilor «Loteriei reg. ung. priv. în clase»
Budapest V., Fűrdő-uteza 10, Ze.

LUKÁCS VILMOS

Losurile originale nu se vor expedia decât după primirea plății prin mandat poștal internațional sau în măști poștale române prin scrisori recomandate.

Indată după fie-care tragere se va trimite tuturor jucătorilor, lista oficială a tragerii.
Prospecte gratis și franco || Ciștigurile de ori-ce valoare se vor plăti imediat după tragere || Prospecte gratis și franco

SUB CONTROLUL STATULUI

XI-A LOTERIE DE CLASA

110.000 Losuri.—55.000 Câștiguri
prin urmare fie-care al douălea los câștigă

6 Trageri în aproape 5 luni de zile

INSEMNAREA DIVERSELOR

CAȘTIGURI

Principalul CIȘTIG

EVENT. UN MILION

1 Pr. a Cor.	600000
1 cișt.	400000
1 »	200000
2 »	100000
1 »	90000
2 »	80000
1 »	70000
2 »	60000
1 »	50000
1 »	40000
5 »	30000
3 »	25000
8 »	20000
8 »	15000
36 »	10000
67 »	5000
3 »	3000
437 »	2000
803 »	1000
1528 »	500
34590 »	30 și 200
17500 »	170, 130 etc

Invitind prin aceasta pentru participarea la curind apropiata a XI-a Loterie, atragem în deosebi atențiunea că, la această Loterie, șansa de a dobîndi un ciștig însemnat s'a mărit într'un mod însemnat, prin faptul că la noua Loterie suma pentru losurile emise s'a înmulțit cu peste un milion coroane; în trecut totalul ciștigurilor au fost de

Cor. 13.190.000, acum însă
Cor. 14.459.000 aproape lei 16 000.000
Iarăși se urea principalul ciștig event. la

UN MILION COR.
APROAPE LEI 1.100.000

Prețurile losurilor NU s'a ureat, că și pină acum, costă la cl. I:
Pentru 1/4 los Lei 3.15 Bani
1/2 » » 6.30
Un întreg » » 12.60

Planuri gratuite. Liste oficiale de trageri, trimitem imediat după tragere.— Rugăm a se face comenzile cât mai curind posibil, pină la 18/31 Octombrie 1902.

BANCA M. W. ITTNER
Budapesta, Sas Uteza No. 23

Împreună cu comanda să se bine-voiască a ne trimite costul cuvenit prin Mandat poștal, sau în scrisori recomandate, bacnoile românești, cupoane sau mărci.

ION T. FLORESCU

Post judiciar de instrucție la Trib. II-ov

AVOCAT

No. 45, Bulevardul Carol, No. 45

BUCUREȘTI

Consultațiuni de la 8 — 10 jum. dim. și de la 5 — 7 seara.

IOAN GR. LECCA

Licentiat în Drept

AVOCAT

No. 35, — Str. Toamnei, — No. 35

— Bucuresci —

FARMACIA F. A. T. A.

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ
Produselor farmaceutice
ROMANE
LA EXPOZIȚIA DIN PARIS
1900

FURNISORUL
Curtei Princiare

STRADA BĂTIȘTE
BUCUREȘTI

INSTALAȚIUNE SPECIALA
PENTRU
OXIGEN
LABORATOR SPECIAL
PENTRU
ANALISE DE URINA

OVULE SI SUPOSITOARE
DE
GLICERINA SOLIDIFICATA
(singurele aprobate de cons. sanitar superior)